

LIEKKIEN VALTAKUNTA

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Suomentanut Annika Eräpuro

Karisto
Helsinki

VERI JA TUHKA
Verestä ja tuhkasta
Liekkien valtakunta

Englanninkielinen alkuteos *A Kingdom of Flesh and Fire*

A KINGDOM OF FLESH AND FIRE © 2020 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49216-0 (kovakantinen)

ISBN 978-951-1-49632-8 (jättipokkari)

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

OMISTETTU
Sinulle, lukija.

LUKU 1

”Menemme kotiin mennäksemme naimisiin, oma Prinsessani.”

Naimisiin?

Minä ja *hän*?

Mieleeni tulvahtivat kaikki ne nuoren tytön haaveet, joita olin elätellyt ennen kuin olin saanut tietää, kuka olin ja mitä minulta odotettiin – unelmat, joiden pohjana oli ollut vanhempieni toisiaan kohtaan tuntema rakkaus.

Noihin pikkutytön unelmiin ei ollut koskaan kuulunut kosinta, jota ei oikeastaan tapahtunutkaan. Ei myöskään se, että asia tulisi esiin illallispöydässä, keskellä muukalaisia, joista puolet toivoi kuolemaani. Eikä noissa haaveissani ollut missään nimessä esiintynyt sellaista, että tuon kaikkien aikojen kehnoimman – ja mahdollisesti myös hulluimman – epäkosinnan suorittaisi mies, joka paraikaa piti minua panttivankinaan.

Ehkä minulla oli jotakin vikaa päässäni. Ehkä stressi aiheutti minulle hallusinaatioita. Olinhan joutunut näkemään monta sydäntä riipaisevaa kuolemaa. Kestämään hänen petoksensa. Ja olin juuri saanut kuulla, että minulla oli sukutaustaa Atlantiassa, valtakunnassa, jota olin oppinut pitämään kaiken pahan alkuna ja juurena. Stressin aiheuttamiin harhoihin olisi ollut paljon helpompi uskoa kuin siihen, mitä todellisuudessa tapahtui.

En osannut muuta kuin tuijottaa isompaa kättä, joka piteli omaani. Hänen ihonsa oli hiukan tummempi kuin minun, auringon suutelema. Monien vuosien miekankäyttely, taiturimaisen tarkka ja tapava, oli tehnyt kämmenistä karheat.

Hän kohotti käteni luvattoman hyvin muodostuneelle ja täyteläiselle suulleen. Huulille, jotka olivat samaan aikaan sekä pehmeät että periksiantamattoman lujat. Huulille, jotka olivat loihtineet ilmoille kauniita sanoja ja kuiskineet kiihkeitä, kiihottavia lupauksia paljasta ihoani vasten, osoittaneet kunnioitusta niille lukuisille arville, jotka kirjoivat kehoani ja kasvojani.

Huulille, joilta oli kierähtänyt myös julmia valheita.

Juuri nyt tuo suu oli painautunut kämmenselälleni tavalla, jota olisin vain muutama päivä tai viikko sitten pitänyt niin ihmeellisen hellänä, että olisin halunnut vaalia sitä sydämessäni koko loppuikäni. Niinkin yksinkertaiset asiat kuin kädestäpitely ja huolettomat suukot olivat olleet minulta kiellettyjä. Kuten sekin, että voisin kokea itseni halutuksi tai tuntea intohimoa. Olin jo kauan sitten joutunut hyväksymään, etten koskaan saisi kokea sen kaltaisia asioita.

Kunnes *hän* sitten astui elämääni.

Annoin katseeni kohota yhteen liitetystä käsistämme, tuosta suusta, jonka toinen pieli alkoi kaartua niin että hymykuoppa näkyi jo hiukan, ja hitaasti raottuvista huulista, jotka paljastivat vain aavistuksen kuolettavan terävistä kulmahampaista.

Hänen hiuksensa hipoivat niskaa ja pyrkivät ryöpsähtämään otsalle, ja paksut suortuvat olivat niin sysimustia, että auringonpaisteessa ne hohtivat sinisinä. Poskipäät olivat korkeat ja kulmikkaat, nenä suora ja leuka ylväästi kaartuva, ja hän toi usein mieleeni sen ison, sulava-liikkeisen luolakissan, jonka olin kerran lapsena nähnyt kuningatar Ileanan palatsissa. Hän oli kaunis, sillä tavoin kuin kaikki villit, vaaralliset pedot olivat. Sydämeni löi epätahtiin, kun katseeni lukittui hänen silmiinsä, jotka olivat ihmeellisen, viileän meripihkan sävyiset.

Tiesin, että tuijotin Hawkea –

Rintaani levisi kylmyyttä, ja keskeytin ajatukseni. Ei se ollut hänen nimensä. En tiennyt edes, oliko *Hawke Flynn* pelkkä valenimi, vai oliko se oikeasti kuulunut jollekulle, jolta henkilöllisyys oli kenties tappamalla kaapattu. Pelkäsin, että kyse oli jälkimmäisestä, sillä *Hawke* oli väittänyt tulevansa Carsodoniasta, Solisin valtakunnan pää-

kaupungista, loistavien suositusten saattelemana. Toisaalta taas vartiojoukkojen komentaja Masadoniassa oli osoittautunut atlantialaisten kannattajaksi, jälkeläiseksi, joten sekin oli saattanut olla valhetta.

Oli miten oli, sitä vartijaa, joka oli vannonut suojelevansa minua miekallaan ja hengellään, ei ollut olemassakaan. Ei myöskään miestä, joka oli nähnyt minut sellaisena kuin todella olin, eikä vain arvoni nimi mukaisena. Neitona. Valittuna. Hawke Flynn oli pelkkä mielikuvituksen tuote, aivan niin kuin nuo pikkutytön unelmat olivat olleet.

Se, joka piteli nyt kättäni, oli puolestaan todellinen: Prinssi Casteel Da'Neer. Hänen korkeutensa. Pimeyden valtiias.

Hänen huulensa kaartuivat entistä leveämpään hymyyn yhteen liitettyjen kättemme yllä. Oikean posken hymykuoppa erottui nyt selvästi. Oli harvinaista, että vasenkin hymykuoppa ilmaantui näkyviin. Vain aidot hymyt toivat sen esiin.

”Poppy”, hän sanoi, ja jokainen lihas vartalossani jännittyi. En ollut varma, johtuiko se siitä, että hän käytti lempinimeäni, vai hänen äänensä syvän musikaalisesta soinnista. ”En usko, että olen koskaan nähnyt sinua noin sanattomana.”

Kiusoitteleva pilke hänen silmissään sai minut havahtumaan typertyneestä hiljaisuudestani. Vedin käteni vapaaksi, vaikka ikävä kyllä tiesinkin, että jos hän olisi halunnut estää irtautumiseni, hän olisi voinut aivan helposti tehdä niin.

”Naimisiin?” Sain sentään yhden sanan suustani.

Hänen katseeseensa ilmaantui haastetta. ”Niin. Naimisiin. Kai sinä ymmärrät, mitä se tarkoittaa?”

Käteni kouristui nyrkkiin pöydän puisella pinnalla, kun jatkoin hänen tuijottamistaan. ”Miksi luulet, etten tietäisi, mitä naimisiinmeno tarkoittaa?”

”No”, hän vastasi muina miehinä nostaen pikarin käteensä. ”Toisitt sanan niin kuin se olisi hämmentänyt sinua. Ja tiedän, että olet Neitona elänyt... suojattua elämää.”

Niskani alkoi hehkua palmikkoni alla, varmaan yhtä punaisena kuin hiukseni auringon hohteessa. ”Jos olenkin ollut Neito tai elänyt

suojattua elämää, se ei kuitenkaan tarkoita, että olisin typerys”, napautin tietoisena hiljaisuudesta, joka oli levinnyt pöytään ja koko juhlasaliin – tilaan, joka oli täynnä jälkeläisiä ja atlantialaisia. He kaikki olisivat tappaneet ja antaneet henkensä sen miehen puolesta, jota minä nyt tuijotin avoimen vihamielisesti.

”Ei.” Casteelin katse pyyhki minua, kun hän otti siemauksen pikaristaan. ”Ei tarkoitakaan.”

”Mutta hämmentynyt minä kyllä olen.” Tunsin jotakin terävää nyrkkiäni vasten. Laskiessani katseeni näin esineen, jota en ollut aiemmin järkytykseltäni ja ahdistukseltani huomannut. Veitsen. Siinä oli puinen kahva ja paksu, sahalaitainen terä pihvin paloittelua varten. Se ei ollut minun sudensukuisen luusta tehty tikarini. Sen olin nähnyt viimeksi talleilla, ja sydäntäni vihlaasi ajatellessani, etten ehkä koskaan enää näkisikään sitä. Tuo tikari oli enemmän kuin pelkkä ase. Vikter oli antanut sen minulle kuusitoistavuotislahjaksi, ja se oli ainoa muistoni entisestä henkivartijastani, joka oli astunut elämässäni niin tärkeään rooliin. Rooliin, joka olisi kuulunut isälleni, jos hän olisi saanut elää. Nyt tikari oli kadoksissa, ja Vikter oli poissa.

Casteelin kannattajat olivat tappaneet hänet.

Ja kun ajattelin, että olin työntänyt viimeisimmän käsiini saamani tikarin syvälle Casteelin sydämeen, epäilin vahvasti, ettei sudensukuisen luusta valmistettuakaan palautettaisi kovinkaan pian. Pihviveitsi oli kuitenkin ase. Se saisi kelvata.

”Mitä hämmentymisen aihetta tässä on?” Casteel laski pikarin kädestään, ja hänen silmiinsä tuntui hiipivän lämpöä, niin kuin aina silloin, kun hän oli huvittunut tai... koki tiettyjä tunteita, joita kielitäydyin tunnustamasta.

Lahjani voimistui sisälläni, vaati minua lukemaan hänen tunteitaan, kun peitin pihviveitsen kämmenelläni. Onnistuin saamaan kykyini aisoihin, ennen kuin se muodosti yhteyden häneen. En halunnut tietää, tunsiko hän huvittuneisuutta tai... yhtään *mitään* tällä hetkellä. Minulle se oli aivan samantekevää.

”Niin kuin sanoin”, Prinssi jatkoi sivellen pikarinsa laitaa yhdellä

pitkistä sormistaan. ”Avioliitto kahden atlantialaisen välillä voidaan solmia vain silloin, kun he molemmat seisovat synnyinmaansa kamaralla, Prinsessa.”

Prinsessa.

Tuo hänen ärsyttävä ja silti hiukan hellyttäväkin lempinimensä oli juuri saanut aivan uudenlaisen merkityksen. Sellaisen, joka sai kysymään: kuinka paljon hän oli tiennyt jo alusta alkaen? Hän oli myöntänyt tunnistaneensa minut sinä iltana Punaissä Helmessä, mutta väitteensä mukaan hän ei ollut tiennyt minun olevan osaksi atlantialainen, ennen kuin hän oli purrut minua. Maistanut vertani. Jälki kaulassani kihelmöi, ja vastustin haluani koskettaa sitä.

Kuinka paljon tuo lempinimi oli sattumaa? Jos siihenkin liittyi valhetta, se ei ollut minulle yhdentekevää, vaikken ollutkaan ihan varma, miksi.

”Mikä osuus sinua hämmentää?” hän kysyi rävähtämätön katse kullanhohteisissa silmissään.

”Se osuus, jossa luulet, että minä tosiaankin menisin kanssasi naimisiin.”

Pöydän toiselta puolen kuului tukahtunut ääni, kun joku yritti peitellä nauruaan. Vilkaisin ruskeaihoisen, sinisilmäisen sudensukuisen komeita kasvoja – olennon, joka pystyi ottamaan suden hahmon yhtä helposti kuin kuolevaisenkin. Vielä pari päivää sitten olin luullut, että sudensukuiset olivat kuolleet sukupuuttoon, että heidät kaikki oli tapettu Kahden kuninkaan sodassa nelisensataa vuotta sitten. Mutta sekin oli ollut valhetta. Kieran oli vain yksi monista, erittäin elävistä sudensukuisista – joista useita istui tässä pöydässäkin.

”En minä luule, että menisit”, Casteel vastasi laskien tuuheat rippsensä puoleksi alas. ”Minä tiedän sen.”

Epäusko pyyhki lävitseni. ”Ehken ilmaissut itseäni kyllin selvästi, joten yritän nyt olla tarkempi. En ymmärrä, miten voisit ikimaailmassa luulla, että menisin kanssasi naimisiin.” Kumarruin häntä kohti. ”Oliko nyt tarpeeksi selvää?”

”Selvää kuin vesi”, hän vastasi. Katse kuumeni lämpimän hunajan

sävyiseksi, mutta siinä tai hänen äänensävyssään ei erottunut vihas-
tumista, vaan jotakin aivan muuta. Tuo katse sai minut ajattelemaan
lämmintä ihoa ja sitä, miltä hänen karheat, kovettuneet kämmenensä
olivat tuntuneet poskeani vasten, miten ne olivat lipuneet vatsani
ja reisieni yli ja hellineet paljon yksityisempiäkin paikkoja. Hymy-
kuoppa hänen poskessaan syveni. ”Mutta tulemme vielä näkemään,
miten tässä käy, vai mitä?”

Iholleni levisi kuuma, pistelevä tunne. ”Emme tule näkemään
yhtään mitään.”

”Minä pystyn olemaan varsin vakuuttava.”

”Et niin vakuuttava”, vastasin kipakasti, ja hän mutisi jotakin yli-
olkaista, joka sai raivoni roihahtamaan. ”Oletko menettänyt järkesi?”

Kauempaa pöydästä kuului syvältä vatsasta kumpuavaa naurua.
Tiesin, ettei nauraja ollut vaaleahiuksinen Delano. Hän näytti siltä
kuin olisi ollut todistamassa verilöylyä, jossa hänen päänsä oli pölkyllä
seuraavana. Ehkä minun olisi pitänyt olla peloissani, koska suden-
sukuiset eivät säikkyneet helposti, eikä varsinkaan Delano. Hän oli
puolustanut minua silloin, kun Jericho ja muut olivat käyneet kimp-
puuni, vaikka hän ja atlantialainen, Naill – joka istui parhaillaan
hänen vieressään – olivat olleet pahasti alakynnessä.

Juuri kukaan ei uskaltanut vihastuttaa Pimeyden valtiasta. Hän
oli atlantialainen, hengenvaarallinen, nopea ja uskomattoman vahva.
Häntä oli vaikea haavoittaa, saati sitten tappaa. Ja niin kuin olin aivan
vastikään saanut tietää, hän pystyi toteuttamaan tahtonsa pakottamalla.
Hän oli tappanut yhden vahvimista herttuosta koko Solisissa, sur-
vonut tuon ylennetyn sydämen läpi saman kepin, jolla Teerman oli
usein lyönyt minua.

En kuitenkaan tuntenut pelkoa.

Olin liian raivoissani pelätäkseni.

Syypää kuulemaani nauruun istui Delanon vasemmalla puolella.
Hän oli iso miehenjärkäle, jonka nimi oli Elijah. Uskoakseni hän ei
ollut sudensukuinen. Elijahin silmät olivat pähkinänruskeat, ennem-
minkin kullan kuin ruskean sävyiset. En ollut ainoa, joka tuijotti

häntä nyt. Monien katseet olivat kääntyneet häneen. Käytin tilaisuutta hyväkseni liu'uttaakseni pihviveitsen alas pöydältä ja kätkeäkseni sen tunikani halkion alle.

”Mitä?” Elijah siveli tummaa partaansa kohdatessaan toisten tuijotuksen. ”Hän kysyy juuri sitä, mitä useimmat meistä miettivät.”

Delano räpytteli silmiään ja katsahti sitten varoen Elijahiin. Casteel ei sanonut mitään. Hänen kireä hymynsä puhui selvää kieltään, kun hänen katseensa siirtyi minusta etäämmälle pöytään.

Elijahin sormet pysähtyivät keskelle partaa, ja hän selvitti kurkkuaan. ”Luulin, että suunnitelmana oli –”

”Sinun luuloillasi ei ole merkitystä.” Prinssi vaiensi vanhemman miehen.

”Onko kyse nyt siitä suunnitelmasta, jossa aioit käyttää minua syöttinä vapauttaaksesi veljesi?” tiukkasin. ”Vai onko se jotenkin taianomaisesti muuttunut tässä parin viimeisen tunnin aikana?”

Lihäs sykähteli Casteelin leuassa, kun hänen koko huomionsa palasi taas minuun. ”Sinun pitäisi syödä.”

Olin vähällä menettää hermoni ja heittää häntä kähvelletyllä veitselläni. ”Ei ole nälkä.”

Hänen katseensa laskeutui lautaselleni. ”Olet syönyt tuskin mitään.”

”No, minulla ei vain nyt ole kovin paljon ruokahalua, teidän korkeutenne.”

Hänen leukansa kiristyi, ja hän tuijotti minua tiukasti. Silmäterien kultainen sävy oli viilentynyt. Ihollani kulki kylmiä väreitä, kun ilma ympärillämme tuntui tihentyvän niin, että lataus täytti koko huoneen. Äänessäni ei ollut kuulunut tippaakaan kunnioitusta. Olinko ärsyttänyt Casteelia liikaa? Jos olinkin, en välittänyt siitä.

Sormeni tiukentuivat veitsen kahvalle. En ollut enää Neito, kahlittu sääntöihin, jotka estivät minulta sananvallan elämässäni tapahtuviin asioihin. Enää en suostuisi hallittavaksi. Voisin mennä vieläkin pidemmälle, ja menisinkin.

”Hän kysyy ihan aiheellisen kysymyksen”, joku sanoi pöydän päädyistä. Mies, jolla oli lyhyet, tummat hiukset. Hän ei näyttänyt

vanhemmalta kuin Kieran, joka samoin kuin Casteelkin vaikutti hiukan päälle kaksikymmenvuotiaalta. Mutta Casteel oli yli kaksisataavuotias. Pöydänpäädyn mies saattoi olla vielä vanhempikin. ”Onko suunnitelma käyttää häntä Prinssi Malikin vapauttamiseen muuttunut?” hän kysyi.

Casteel ei sanonut mitään tuijottaessaan yhä vain minua, mutta hänen kasvojensa täydellinen kangistuminen oli selkeämpi varoitus kuin mitkään sanat olisivat voineet olla.

”En yritä kyseenalaistaa päätöksiäsi”, mies jatkoi. ”Minä vain yritän ymmärtää niitä.”

”Mitä kohtaa sinun on niin vaikea ymmärtää, Landell?” Casteel nojautui taakse tuolissaan ja laski kätensä kevyesti käsinojille. Tuo äärimmäisen rennolta näyttävä asento sai ihokarvat pystyyn kaikkialla kehossani.

Saliin laskeutui jännittynyt hiljaisuus, ja sitten Landell sanoi: ”Me olemme seuranneet sinua tänne Atlantiasta. Olemme majailleet tässä alkeellisen surkeassa valtakunnassa ja teeskennelleet uskollisuutta väärälle kuninkaalle ja kuningattarelle. Vain siksi, että me kuten sinäkin haluamme kipeästi vapauttaa veljesi. Hän on se, jolle valta kuuluu.”

Casteel nyökkäsi salliakseen Landellin jatkaa.

”Olemme menettäneet ihmisiä – hyviä ihmisiä yrittäessämme tunkeutua Carsodonian temppelisiin”, hän sanoi. Jännityin, kun mieleeni muodostui kuva laajalle levittyvistä, yöntummista rakennuksista.

Jos Casteelin puheet pitivät paikkansa, myös väitteet temppelien pyhästä tarkoituksesta olivat valhetta. Kolmanneksi syntyneitä poikia ja tyttöjä ei luovutettukaan riitin yhteydessä palvelemaan jumalia. Sen sijaan heidät annettiin ylennetyille – vampreille – ja heistä tuli pelkkää karjaa. Monet niistä lukuisista valheista, joita minulle oli elämäni aikana syötetty, olivat kammottavia, mutta se oli ehkä pahin kaikista. Ja niin kuvottava kuin Casteelin väite olikin, pelkäsin sen olevan totta. Miten olisin voinut kieltää sen? Ylennetyt olivat kertoneet kansalleen, että atlantialaisen suudelma oli myrkyllinen,

kironneet viattomia kuolevaisia ja muuntaneet heidät pelkiksi kam-mottaviksi kuoriksi itsestään – julmiksi, verenhimoisiksi hirviöiksi, jotka tunnettiin saalistajina. Minä kuitenkin tiesin, ettei se ollut totta. Atlantialaisen suudelma ei ollut myrkyllinen. Ei myöskään purema. Olin elävä todiste molemmista. Minä ja Casteel olimme suudelleet monta kertaa. Hän oli luovuttanut minulle vertaan, kun olin ollut hengenvaarallisesti haavoittunut. Ja hän oli purrut minua.

Enkä ollut muuntunut miksikään.

Niin kuin en silloinkaan, kun saalistajat olivat käyneet kimppuuni vuosia sitten.

En myöskään voinut sanoa, että epäilykseni ylennettyjä kohtaan olisivat alkaneet herätä vasta sitten, kun Casteel oli tullut elämään. Hän oli vain vahvistanut ne. Mutta olivatko kaikki hänen väitteensä totta? En voinut mitenkään tietää. Puristin veistä niin tiukasti, että sormiani särki.

”Emme ole löytäneet mitään vihjeitä siitä, missä Prinssiämme pidetään vankina, ja liian monet meistä eivät koskaan palaa perheidensä luo”, Landell jatkoi. Hänen äänensä vahvistui sana sanalta, voimistui vihasta, jota aistiakseni en tarvinnut lahjaani. ”Mutta nyt meillä on jotakin. Viimeinkin jotakin, mitä voisimme käyttää saadaksemme tietoa veljesi olinpaikasta – mahdollisesti vapauttaaksemme hänet, estääksemme sen, että hänet pakotetaan luomaan uusia vampreja, elämään siinä helvetissä, joka on sinulle itsellesi liiankin tuttu. Ja sen sijaan me nyt vain lähdemmekin tästä kotiin?”

Minä tiesin jotakin siitä helvetistä.

Olin nähnyt arpien kirjon kaikkialla Casteelin vartalossa, nähnyt kuninkaallisen vaakunan muotoisen polttomerkin hänen yläreidesään, heti lantion alla.

Mutta Casteel ei vastannut mitään. Kukaan ei puhunut. Salissa ei erottunut mitään liikettä, ei pöydässä eikä niiden keskuudessa, jotka istuivat peremmällä tulisijan luona.

Landell ei ollut vielä lopettanut. ”Ne, jotka roikkuvat tuolla viereisen salin seinillä, ansaitsivat paikkansa siellä. Eivät vain siksi, että he

eivät totelleet sinun käskyjäsi, vaan siksi, että jos he olisivat onnistuneet surmaamaan Neidon, olisimme menettäneet ainoan valtin, joka käytössämme on. He asettivat hänet vaaraan kostonhimonsa vuoksi. Sen vuoksi uskon heidän ansainneen kohtalonsa, vaikka muutamat heistä olivatkin ystäviäni – monien tässä pöydässä istuvien ystäviä.”

Minä tapan ne.

Se oli ollut Casteelin lupaus, kun hän oli nähnyt miestensä aiheuttamat haavat. Ja hän oli tappanutkin. Melkein jokaisen. Casteel oli seivästänyt seinään ne miehet, joista Landell puhui. Kaikki olivat nyt kuolleita, Jerichoa lukuun ottamatta. Joukon johtaja eli vielä hädin tuskin, kärsi hidasta, tuskallista kuolemaa muistutukseksi siitä, että minun vahingoittamiseni ei käynyt laatuun.

”Voit käyttää häntä”, Landell jylisi. ”Hän on kuningattaren lemmikki – Valittu. Jos veljesi jotenkin voisi vapautua, niin juuri hänen avullaan. Sen sijaan me menemme kotiin, jotta voisit mennä naimisiin?” Hän työnsi leukaansa minuun päin. *”Hänen kanssaan?”*

Sanaan sisältyvä inho sattui, mutta olin saanut kuulla Teermanin herttualta niin paljon haavoittavampiakin haukkuja, etten näyttänyt sen vaikuttaneen minuun millään tavalla.

Kieran, joka istui pöydässä minua vastapäätä, käänsi päänsä äkisti Landelliin päin. ”Jos sinulla on järjen hiventäkään, lakkaat puhumasta. Nyt heti.”

”Anna hänen jatkaa”, Casteel pisti väliin. ”Hänellä on oikeus puhua suunsa puhtaaksi. Aivan niin kuin Elijahillakin. Tuntuu kuitenkin, että Landellilla on enemmän sanottavaa kuin Elijahilla, ja haluaisin kuulla, mitä se on.”

Elijah suipisti suutaan ja päästi matalan vihellyksen, ennen kuin nojautui taakse tuolissaan ja laski käsivartensa Delanon tuolin selkänojalle. ”Hei, joskus minä nyt vain puhun ja nauran silloin, kun ei pitäisi. Mutta mitä sinä sitten suunnitteletkin tai tahdotkin, olen tukenasi, Casteel.”

”Oletko vakavissasi?” Landellin pää käännähti Elijahiin päin, ja hän syöksähti seisaalleen. ”Sinulle siis sopii, että luovumme yrityksistä

pelastaa Prinssi Malik? Sinulle sopii, että Casteel kiikuttaa tuon tuossa kotiin, meidän maillemme, ja menee hänen kanssaan naimisiin, tekee hänestä Prinsessan? Antaa hänelle kunnianosoituksen, jonka pitäisi yhdistää kansaamme, ei jakaa sitä.”

Casteel liikahti hiukan, hänen kätensä liukuivat alas tuolin käsinojilta.

”Niin kuin juuri sanoin, olen Casteelin tukena.” Elijah kohotti katseensa Landelliin. ”Aina, mitä hän sitten päättääkin. Ja jos hän valitsee Neidon, silloin me kaikki teemme niin.”

Tämä oli... kaikki tuo oli täysin naurettavaa, koko kiistely. Aivan merkityksetöntä. Enkä minä piitannut siitä, miksi Atlantian kansa piti yhdistää, koska Casteel ja minä emme olleet menossa naimisiin. En kuitenkaan saanut tilaisuutta huomauttaa asiasta.

”Minä en valitse häntä. Minä en koskaan valitse häntä”, Landell vannoi, ja hänen kasvojensa iho oheni ja tummui, kun hän katsasteli ympärillään istuvia. Sudensukuisia. Tajusin, että hänkin oli sudensukuinen. Korjasin otettani veitsen kahvasta ja jännityin. ”Te kaikki tiedätte sen. Sudensukuiset eivät hyväksy häntä. Sama se, onko hänessä atlantialaista verta vai ei. Myöskään Atlantian kansa ei toivota häntä tervetulleeksi. Hän on ulkopuolinen, kasvanut niiden huomassa, jotka pakottivat meidät perääntymään niin pienelle ja karulle alueelle, että siitä ei pian ole yhtään mihinkään.” Hän silmäili uhmakkaasti ympärilleen pöydässä ja katsoi sitten Casteeliin. ”Hän ei edes suostunut kosintaasi, ja siltikö meidän pitäisi vain uskoa, että hän luo sidoksen kanssasi?”

Sidoksen? Vilkaisin Kierania ja sitten Casteelia. Tiesin, että joillakin sudensukuisista oli sidos tiettyä kansanluokkaa edustaviin atlantialaisiin, eikä ollut hankalaa päätellä, että Casteel Prinssinä kuului sellaiseen luokkaan. Kieran tuntui läheisimmältä kaikista, joiden kanssa olin nähnyt Casteelin olevan tekemisissä, mutta muunlaisista sidoksista en tiennyt mitään.

Sekin oli kuitenkin merkityksetöntä, koska emmehän me olleet menossa naimisiin.

”Pitäisikö meidän uskoa, että hän on kyllin arvokas Prinsessaksemme, vaikka hän suoralta kädeltä torjuu sinut oman väkesi edessä ja lemuaa ylennetyiltä?” Landell tiukkasi. Nenäni kurtistui. En minä lemunnut... ylennetyiltä. Enhän? ”Vaikka hän kieltäytyy valitsemasta sinut?”

”Merkitystä on vain sillä, että minä valitsen hänet”, Casteel laushti, ja minun typerä, typerä sydämeni jätti lyönnin väliin, vaikken itse ollutkaan valinnut häntä. ”Ei millään muulla.”

Sudensukuisen huulet vääntyivät irveen, ja silmäni laajenivat, kun näin kulmahampaiden pidentyvän. ”Sen jos teet, niin siitä tulee valtakuntamme tuho”, hän ärsi. ”Minä en valitse tuota arpinaamaista lutkaa.”

Sävähdin.

Minä tosiaankin *sävähdin*, poskiani poltteli niin kuin kasvojani olisi läimitty. Ennen kuin tajusin, mitä olin tekemässä, nostin sormiani ja kosketin poskeni rosoista ihoa.

Landellin käsi laskeutui lanteelle. ”Toimitan hänet hengiltä mieluummin kuin katson tätä kaikkea sivusta.”

Vain sekuntien, muutamien sydämenlyöntien mittaisten hetkien päästä siitä, kun nuo sanat lähtivät Landellin suusta, tunsin hurjan ilmapirran, joka hulmautti hiussuortuvia ohimoillani.

Casteelin tuoli oli tyhjä.

Kuului huuto, ja sitten jotakin raskasta kalahti astiaan. Tuoli kallistui kumoon, ja Landell... hän ei enää seissyt pöydän ääressä. Hänen lautasensa ei enää ollut tyhjä. Siinä lojui ohut tikari, heitettäväksi aiottu. Laajentuneet silmäni seurasivat sumua, joka oli Casteel, kun hän naulitsi Landellin seinään ja painoi käsivartensa sudensukuisen kurkulle.

Hyvät jumalat, miten joku saattoikaan liikkua noin nopeasti, noin äänettä...

”Haluan vain tiedottaa sinulle, etten ole edes kovin tolaltani siitä, että kyseenalaistat aikomukseni. Se, miten olet puhunut minulle, ei hetkauta minua. En ole niin epävarma, että piittäisin pienten miesten

mielipiteistä.” Casteelin kasvot olivat vain muutaman sentin päässä ammosilmäisestä sudensukuisesta. ”Jos siinä olisi ollut kaikki, olisin antanut sen olla. Jos olisit lopettanut siihen, kun ensimmäistä kertaa viittasit häneen, olisin antanut sinun kävellä ulos täältä suurine luuloinesi. Mutta sitten sinä loukkasit häntä. Panit hänet sävähtämään, ja uhkasit häntä. Sitä en tule unohtamaan.”

”Minä –” Landellin lauseenalku päättyi korinaan, kun Casteelin oikea käsivarsi työntyi eteenpäin.

”Enkä voi antaa sinulle anteeksi.” Casteel nykäisi käsivartensa pois ja heitti jotakin lattialle. Se laskeutui alas mäiskähtäen.

Suuni raottui hitaasti, kun tajusin, mikä tuo epämääräinen, punainen möhkäle oli. Voi hyvät jumalat. Se aivan oikeasti oli sydän.

Casteel päästi otteensa sudensukuisesta ja astui taaksepäin. Hän katseli, miten Landell liukui seinää alas, pää sivulle retkahtaneena. Sitten Casteel kääntyi pöytään päin, oikea kämmen veren peitossa. ”Onko jollakulla vielä jotakin, mitä hän haluaisi kertoa muille?”

LUKU 2

Salin täytti kieltävien vastausten kuoro, mutta yksikään miehistä ei ollut värähtänytkaan. Jotkut jopa nauraa hykertelivät, ja minä... minä tuijotin punaista verta, jota valui Casteelin sormia pitkin ja tipahteli lattialle.

Casteel nojautui eteenpäin ja poimi pöydästä Landellin lautasliinan. Hän asteli takaisin tuoliinsa ja pyyhki muina miehinä käsiään puhtaaksi.

Katselin kun hän istuutui paikoilleen, ja sydämeni jyskähti hänen kääntyessään minun puoleeni katse tuuheiden ripsien varjostamana.

”Sinusta tuo varmaan oli liiallista”, hän sanoi pudottaen rypistyneen, verentahriman liinan lautaselleen. ”Ei se ollut. Kukaan, joka puhuu sinusta tai sinulle tuolla tavalla, ei säily hengissä.”

Tuijotin häntä.

Hän nojautui taaksepäin tuolissaan. ”Ja soinhan hänelle sentään nopean kuoleman. Siinä oli myös arvokkuutta.”

En löytänyt sanoja.

En löytänyt edes yhteyttä tunteisiini. En voinut kuin ajatella: *voi hyvät jumalat, hän repi juuri sudensukuiselta sydämen rinnasta paljain käsin.*

Oven luona seisoskelevat miehet nostivat Landellia lattialta, kun yksi pöydässä istuvista miehistä kysyi: ”No, koska häät siis ovat?”

Kysymys nostatti naurua, ja Casteelin huulilla karehti hymy, kun hän nojautui puoleeni. ”Sinussa ei ole yhtään puolta, joka olisi toista kauniimpi. Ei ainoatakaan kohtaa, joka ei olisi suurenmoinen.” Hänen ripsensä kohosivat, ja katseen voima piti minua vankinaan.

”Se oli totta ensimmäisellä kerralla, kun sen sinulle sanoin, ja se on totta vielä huomenna ja ylihuomennakin.”

Huuleni raottuivat terävään hengenvetoon. Olin vähällä koskettaa kasvojani uudelleen, mutta sain itseni aisoihin. Jotenkin, totutellesani elämään ilman Neidon huntua, olin unohtanut arpeni – mitä en ikinä olisi pitänyt mahdollisena. En hävennyt niitä, siitä olin päässyt yli jo vuosia sitten. Ne olivat osoitus voimastani, kauheasta hyökkäyksestä, josta olin selvinnyt hengissä. Kuitenkin, seistessäni hunnutta Casteelin edessä ensimmäistä kertaa, olin pelännyt hänen yhtyvän mielipiteeseen, jota Teermanin herttua aina toisteli. Siihen mitä tiesin useimpien ajattelevan, jos he näkivät minut ilman huntua.

Että toinen puoli kasvoistani oli mestariteos, kun taas toinen oli painajainen.

Mutta kun Hawke – *Casteel* – oli nähnyt vaaleanpunaisen, rosoisen viirun, joka lähti hiusrajastani ja kulki ohimon poikki nenään asti, ja toisen, lyhyemmän, joka lävisti otsani ja kulmakarvani, hän oli sanonut molempien puoliskojen olevan yhtä kauniita kuin kokonaisuuskin.

Olin uskonut häntä silloin. Ja ensimmäistä kertaa elämässäni olin tuntenut olevani kaunis, mikä myöskin oli lukeutunut niihin asioihin, joita minulla ei ollut aiemmin ollut lupaa tuntea.

Ja jumalat minua auttakoot, uskoin hänen sanoihinsa yhä.

”Hän ei päästänyt suustaan pelkkää loukkausta. Se oli uhkaus, ja sellaisia en tule sietämään”, Casteel lopetti nojautuen jälleen taaksepäin ja kohottaen pikaarinsa samalla kädellä, jolla hän oli vain hetki sitten repinyt sydämen ulos rintakehästä.

Katseeni laskeutui tikariin, joka lojui vieläkin Landellin lautasella. Sen, mitä sudensukuinen olisi yrittänyt tehdä tuolla tikarilla, ei olisi pitänyt tulla yllätyksenä. Tiesinhän aivan hyvin, että monet tässä pöydässä istuvista olisivat halunneet nähdä minut mieluummin kappaleiksi pilkottuna kuin elävänä. Tiesin etten ollut turvassa täällä, mutta jokainen heistä oli nähnyt myös viereisen salin seinät. Heidän täytyi ymmärtää, mitä tapahtuisi, jos he eivät tottelisi Casteelia.

Jollakin tiedostamattomalla tasolla olin yhä aliarvioinut heidän vihansa kaikkea sellaista kohtaan, mikä muistutti heitä ylennetyistä. Ja minä kuuluin siihen kastiin, vaikken ollut koskaan tehnyt heille mitään muuten kuin puolustaakseni itseäni.

Pöydästä alkoi taas kuulua jutustelua. Hiljaisia keskusteluja. Ja kovaäänisempiä. Naurua. Tuntui kuin mitään ei olisi tapahtunut, ja se ahdisti minua. Paljon pahempaa levottomuutta tunsin kuitenkin siitä, mitä en voinut myöntää edes itselleni.

Kieran selvitti kurkkuaan. ”Haluaisitko palata huoneeseesi, Penellaphe?”

Olin vajonnut niin syvälle ajatuksiini, että vei hetken ennen kuin sain vastatuksi. ”Tarkoitatko selliäni?”

”Se on paljon mukavampi, eikä ollenkaan niin vetoinen kuin vankityrmä”, hän vastasi.

”Selli on selli, oli se miten mukava tahansa”, kuittasin.

”Olen melko varma, että olemme käyneet tämän saman keskustelun jo aikaisemmin”, Casteel huomautti.

Katseeni käännähti häneen. ”*Minä* taas olen melko varma, etten piittaa siitä.”

”Olen varma myös siitä, että tulimme siihen lopputulokseen, ettet sinä koskaan ole ollut vapaa, Prinsessa”, Casteel lisäsi. Sanojen sisältämä totuus osui edelleen yhtä kipeästi kuin silloin, kun ne oli lausuttu ensi kertaa. ”En usko, että edes tunnistaisit vapautta, jos sitä sinulle joskus tarjottaisiin.”

”Tiedän kylliksi tunnistaakseni, ettet sinä tarjoa sitä”, leiskautin vastaukseksi. Raivoni palasi kuumana, tervetulleena aaltona, joka lämmitti liian kylmäksi käynnyttä ihoani.

Casteelin huulille ilmaantui hienoinen hymy, mutta tällä kertaa se ei ollut kireä eikä laskelmoiva. Vihani väistyi hämmennyksen tieltä. Ärsyttikö hän minua tahallaan?

Enemmän kuin hiukan kiusaantuneena keskitin huomioni sudensukuiseen. ”Haluaisin palata mukavampaan, ei-lainkaan-niin-vetoiseen selliini. Oletan, ettei minulla ole lupaa kävellä sinne itsekseni?”

Kieranin huulia nyki, mutta ilme silottui nopeasti, mikä kertoi, että hän ymmärsi olla hymyilemättä ja nauramatta. ”Oletat aivan oikein.”

Odottamatta *hänen korkeutensa* lupaa työnsin tuolini taakse. Sen jalat kirskuivat kivilattiaan. Huokaisin sisäisesti. Liikkeenivät olleet niin arvokkaat kuin olisin toivonut, mutta pidin pääni pystyssä lähtiessäni kääntymään.

Yksi niistä ovella seisoneista miehistä, jotka olivat nostaneet lattiaa Landellin ruumiin, marssi juhlasalin poikki suoraan Prinssin luo. Hän kumartui alas ja kuiskasi jotakin Casteelin korvaan samaan aikaan, kun Kieran nousi paikaltaan. Odottamatta Kierania ja katso-matta seinälle levinnyttä veritahraa otin askeleen eteenpäin.

Äkkiä Casteel oli rinnallani, ja hän piteli käsivarttani. En ollut kuullut hänen nousevan, joten nielaisin hämmästyneen henkäyksen ja yritin vetää kättäni vapaaksi, kun hänelle puhunut mies astui syrjemmälle.

”Älä”, Casteel kuiskasi pidellen tiukasti käsivarttani. Jokin hänen äänensävyssään sai minut pysähtymään. Nostin katseeni häneen. ”Saamme aivan pian seuraa. Taistele minua vastaan myöhemmin, ihan kuinka paljon vain haluat. Tulen varmaan nauttimaan siitä. Mutta älä taistele minua vastaan hänen nähtensä.”

Katseemme kohtasivat, ja vatsaani kipristeli. Hänen äänensävynsä sai minut uuden levottomuuden valtaan, ja katsahdin ovelle. Kuka oli tulossa? Hänen isänsä? Itse kuningas?

Casteel siirtyi seisomaan osittain eteeni, kun miesseurue täytti ovensuun. Keskellä kävelevä pitkä ja leveäharteinen mies, jolla oli vaaleanruskeat hiukset, kiinnitti huomioni. Tiesin sanomattakin, että tämä oli se henkilö, josta Casteel oli puhunut.

Mies, jonka tuuheat vaaleat hiukset ulottuivat lujan, kulmikkaan leuan linjaan asti, vaikutti paljon Casteelia vanhemmalta. Jos hän olisi ollut kuolevainen, toisin kuin arvelin, olisin arvioinut hänet keski-ikää lähestyväksi. En uskonut, että tämä mies oli Casteelin isä. He eivät olleet lainkaan saman näköisiä, vaikkei se kyllä varmaan kertonut paljoakaan.

Hän asteli meitä kohti. Raskas, sulavan lumen kirjoma viitta raotui ja paljasti mustan tunikan, jonka rintamusta koristi kaksi kulusta, ristikkäistä viivaa. Kun hän lähestyi, onnistuin juuri ja juuri olemaan henkäisemättä. Kyse ei ollut vaaleansinisistä silmistä, jotka yhdistin sudensukuiisiin. Kyse oli syvästä uurteesta keskellä otsaa, niin kuin joku olisi yrittänyt halkaista hänen kallonsa. Minun jos jonkun olisi pitänyt osata olla hätkähtämättä kenenkään arpia. Häpeä kuristi kurkkuani, kun laskin katseeni. Vamma ei ollut millään lailla ruma. Mies oli komea jylhällä tavalla, joka toi mieleeni leijonan. Oli vain järkytys nähdä joku, mahdollisesti sudensukuinen, arpeutuneena. Tajusin hämästä, että Kieran tuli seisomaan taakseni.

”Mitä jumalten tähden täällä oikein tapahtuu?” tulokas tiukkasi.

Hengenvetoni juuttui kurkkuun, kun katseeni singahti takaisin mieheen. Hänen äänensä... se kuulosti ihmeen tutulta.

”Vai haluanko edes tietää?” hän jatkoi kulmat koholla nähtyään veren seinällä. Toiset seurueessa saapuneet miehet liittyivät pöydässä istuvien joukkoon, yhtä lukuun ottamatta. Hän oli Casteelia lyhyempi ja tanakampi. Hiuspehko oli kiharaisen punaruskea, ja silmät olivat yhtä hohtavan kultaiset kuin Casteelillakin. Tämä mies pysytteli isomman miehen vieressä, ja hänen katseensa tuntui seuraavan jokaista hengenvetoani.

”Olen tässä juuri vähän uusinut sisustusta”, Casteel vastasi, ja sudensukuinen nauraa hekotteli, kun he kaksi löivät kättä.

Tunsin taas tukaluutta rinnassani ja sykähdysten sydämessäni. Hänen naurunsa... se oli hinkuva ja rohiseva, niin kuin kurkku ei oikein olisi tiennyt, miten ilon ilmaisuun tulisi suhtautua. Aivan kuin Vikterillä. Sydäntäni puristi. Sen vuoksi hänen äänensä ja naurunsa kuulostivat niin tutuilta.

”En odottanut, että pääsisit perille näin pian, Alastir”, Casteel sanoi.

”Ratsastimme täyttä vauhtia, jotta ehtisimme ennen tännepäin tulevaa myrskyä.” Alastirin katse lipui Prinssin ohi minuun. Hänen kasvoillaan erottui pelkkää uteliaisuutta, ei lainkaan suuttumuksen punaa tai inhon kylmyyttä. ”Tässä hän siis on.”

”Niin.”

Jokainen lihas vartalossani jännittyi, kun Alastir laski katseensa. Hänen päänsä kallistui, ja minulta vei hetken käsittää, että hän tuijotti kaulaani –

Sitä kirottua puremaa!

Palmikkoni oli luiskahtanut olkapään yli, ja kurkkuni oli paljas-tunut.

Iho Alastirin suun ympärillä kiristyi, kun hänen katseensa siirtyi takaisin Casteeliin. ”Vaikuttaa siltä, että kaikenlaista on tapahtunut sen jälkeen, kun viimeksi puhuimme.”

Oliko Alastir ollut Casteelin isän seurassa, kun hän oli lähtenyt Satamalahdesta puhumaan tämän kanssa? Jos, niin missä kuningas oli?

”Monet asiat ovat muuttuneet”, Casteel vastasi. ”Mukaan lukien suhteeni Penellapheen.”

”Penellapheen?” Alastir toisti kohottaen yllättyneenä kulmiaan. ”Onko nimi annettu viisauden, uskollisuuden ja velvollisuuden jumalattaren mukaan?”

En oikein voinut vain seistä siinä ja olla piittaamatta hänestä, joten päädyin nyökkäämään.

Hänen huulensa kaartuivat kevyeen hymyyn. ”Sepä taitaakin olla oikein sopiva nimi Neidolle.”

”Et olisi sitä mieltä, jos tuntisit hänet”, Casteel vastasi, ja puristin suuni kiinni ollakseni sinkauttamatta vastausta.

”Siinä tapauksessa en malta odottaa, että tutustumme.” Alastirin hymy kävi tiukemmaksi.

”Sinun pitää odottaa vielä hetki.” Casteel vilkaisi minuun. Katsahdus oli nopea, mutta ehdin kuitenkin ymmärtää, ettei hän toivonut minun haastavan seuraavia sanojaan. ”Penellaphe oli juuri lähdössä.”

Kieran astui lähemmäs ja laski kämmenensä ristiselälleni saattaakseen minut liikkeelle. Voitin haluni kieltäytyä, koska ymmärsin, ettei Casteel halunnut minun viipyvän tämän miehen lähetyvillä, ja siihen oli varmastikin hyvä syy.

Lähdin kulkemaan varsin tietoisena lukuisista katseista, jotka seurasivat minua. Olin edennyt puolet matkasta ovelle, kun kuulin Alastirin kysyvän: ”Onko viisasta antaa Neidon kulkea täällä vapaasti?”

Seisahduin –

”Jatka kävelemistä”, Kieran kehotti hiljaa. Kähveltämäni veitsen kahva pureutui kämmeneeni.

”Ei olisi viisasta kieltää häntä tekemästä niin”, Casteel vastasi nau-raen, ja jouduin pinnistelemaan kaikin voimin, etten heittänyt häntä veitsellä.

Kieran pysyi kannoillani, kun ohitimme miehet, jotka olivat palanneet takaisin vartioon isoille puuoville. Astellessani eteenpäin yritin kieltää itseäni nostamasta katsettani, mutta vilkaisin silti ylös, kun ohitin herra Tulisin seivästetyn ruumiin.

Rintakehäni puristi. Hän ja hänen vaimonsa olivat tulleet Teermanin herttuan ja herttuattaren eteen, rukoilleet että saisivat pitää kolmanneksi syntyneen poikansa, ainoan jäljellä olevan lapsensa, jonka *kohtalona* oli lähteä riitin jälkeen palvelemaan jumalia. Olin tuntenut heidän sieluunsa ulottuvan tuskan ja epätoivon; se olisi vaikuttanut minuun ilman lahjaanikin. Olin aikonut puhua heidän puolestaan kuningattarelle. Tehdä jotakin, vaikkei sillä olisi ollut vaikutustakaan.

He olivat kuitenkin paenneet. Mies, hänen vaimonsa ja pieni lapsensa olivat saaneet mahdollisuuden uuteen elämän. Ja myöhemmin hän oli ollut antamaisillaan minulle iskun, joka olisi vienyt henkeni, ellei Casteelia olisi ollut.

Tunsin halua huutaa ääneen. Halusin kiljua ”miksi?” kun tuijotin hänen kalpeita kasvojaan ja rintaa tahraavaa kuivunutta verta. Miksi hän oli tehnyt sen valinnan? Hän oli heittänyt kaiken hukkaan tuossa hetkellisessä kostonhuumassaan. Yrityksessä kosta minulle, joka en ollut tehnyt hänelle tai hänen perheelleen yhtään mitään. Kaikki se oli lopulta ollut aivan merkityksetöntä. Ja nyt hänen poikansa joutuisi varttumaan ilman isää.

Mutta sentään lapsi saisi elää. Jos hänet olisi luovutettu pois riitissä, hän olisi todennäköisesti kohdannut kuolemaakin karmeamman

kohtalon. En tiennyt, miten pitkään kolmannet pojat ja tyttäret pysyivät hengissä temppelien sisällä. Käytettiinkö heitä... ravinnoksi heti paikalla, jo lapsina? Pienokaisina? Kolmansia poikia ja tyttäriä luovutettiin temppeleihin vuosittain, kun taas toiseksi syntyneet tuotiin hoviin kolmentoista ja kahdeksantoista ikävuoden välillä. He saivat elää – no, useimmat heistä. Jotkut kuolivat hovissa veritautiin, joka vei hengen öiseen aikaan. Casteel oli huomauttanut, että vamprien oli vaikea hillitä verenhimoaan, enkä enää oikein uskonut, että nuo nuoret kuolivat sairauteen. Ennemminkin heille kävi niin kuin Malessa Axtonille, joka oli löydetty yhdestä linnan huoneesta niska murtuneena ja puremajälki kurkussaan. Asiaa ei koskaan vahvistettu, mutta tiesin että lordi Mazeen, ylennetty, oli tappanut hänet ja jättänyt ruumiin lojumaan sinne, puolialastomana kenen tahansa löydettäväksi.

Ainakaan lordi Mazeen ei enää vahingoita ketään toista, ajattelin julman tyydytyksen aallon kulkiessa lävitseni. Muistin elävästi sen kauhistuneen katseen, joka hänen kasvoilleen oli jäähmettynyt, kun olin katkaissut hänen käsivartensa. En olisi ikinä uskonut, että voisin tuntea mielihyvää tappaessani muita kuin saalistajia, mutta lordi Mazeen oli osoittanut luuloni vääräksi.

Julma iloni sai nopean lopun, kun ajatukseni ajautuivat uudelleen lapsiin. Miten kukaan, kuolevainen tai ei, voisi satuttaa pieniä ihmisen-alkuja? Ja niin oli tehty jo vuosia – satoja vuosia.

Tajusin pysähtyneeni paikoilleni, ja lähdin taas jatkamaan matkaa. Rinnassani oli raskas tunne, enkä edes vaivautunut katsomaan Jerichoa. Hänen surkea vaikerruksensa kertoi, että hän oli yhä elossa.

Uskoin, että kaikki ansaitsivat kunniallisen kuoleman, jopa hän, mutta tuo hänen itse itselleen aiheuttamansa kurjuus ei herättänyt minussa tippaakaan myötätuntoa.

Entä Landell? Olinko pahoillani hänen puolestaan? En erityisemmin. Mitä se kertoi minusta?

En halunnut miettiä sitä, joten kysyin: ”Kuka se mies oli?”

”Hänen nimensä on Alastir Davenwell. Hän on kuninkaan ja kuningattaren neuvonantaja. Läheinen perheystävä. Melkein kuin